

## Grisseltider

Ett novellfragment.

Gubben satt längst ut på bryggan på det lilla som nu var kvar av trävirket, han grubblade. Nej knappast en konkret tanke var det som flöt fram i dessa fragmentariska minnen som dansade bland åldriga hjärnceller, njutning var det som dominerade för det var en fin morgon.

Solen hade nyligen gått upp, han kände att dagen kunde bli het. Snuggan var i munnen som alltid, ur den silade en rökstrimma letande sig in under hattbrätten och irriterad i ögonen. Det var en gammal torr tobak kändes vass för den gamle gubbens ögon sved även lätt i gommen. Gav upphov till tårar som aldrig hade blivit gråtna under en så lång tid som han kunde minnas.

Det tre på varandra staplade fisklådor som han satt på, det skavde i de magra gubb- låren.

Barnbarnen som burit ut dem som sittplats hit på bryggresternas halvruttna bräder, hade vänligt frågat ifall de inte skull ta och bära ut fåtöljen han brukade sitta på inne i huset. Men han hade bara nekande muttrat att här ute på bryggan hade han alltid suttit på tomma fisklådor.

Kanske ändå, han måste nog få den här bryggan renoverad, nya tryckimpregnerade bräder och kanske låta göra en bänk med ryggstöd. Han själv kunde nog inte göra det, utan någon med unga starka händer som kunde spika efter ritning och beskrivning. Bygga allt med nya plank innan nästa vinter.

Stormarna kommer säkert att riva ner den i vattnet, vad gjorde det. Som han nu mindes de många och långa vintrar som levat här ute brukade de bete sig så. Det var ganska vanligt, ett livets och den materialistiska fåfängans offer till naturen. Det blev ett vanligt resultat om man försökte bygga något så här ända längst ut på vågbrytaren.

Stenarna stack ut i havet för att ta emot stormarna en del av dem var naturliga andra hade med möda släpats ut radats upp på vinterisen, ökats ut med mera sten under åren. Man hade låtit naturen hjälpa till. Stenarna som sjunkit ned vid islossningen hade sedan bildat barriären som skulle skydda från stormens vågor och nordanvinden.

Stenbariären brukade skydda båtarna som låg där innanför, men allt var numera ett minne från en tid när man fiskade för sitt levebröd och inte kunde välja vackert väder och sitta som nu och njuta av sol och havsdoft. Tänkte att han ändå skulle kunna prata med barnbarnen ifall de vill hjälpa till med detta att återskapa en brygga, kanske som ett sommarprojekt, de unga gillade ofta utmaningar.

Han kände sig över hakan lät handen gå bak till nacken, renrakad skulle det vara den här dagen till ära.

Nyklippt inte för kort, bara kantat så att inte håret hängde ovårdat ned över skjortkragen. Så måste det vara, gubben ville känna sig fin innan festen som började nu på eftermiddagen.

Dottern har klippt honom rakat sig gjorde han ännu själv, än så länge striglade han kniven vass och skrapade bort det gråa skägget.

Grisslan det var inte lätt att fånga det orden i moderna tider, för det var så längesedan som grisslor hade suttit på bergknallen bakom stugan och skrikit eller vad nu grisslor gjorde på kobben som rest sig ur havet. Överhuvudtaget visste inte någon när det var som namnet började användas.

Det var visst ganska många år sedan sade de som forskat i landhöjning och sådana saker. Sägner säger att det var kanske tusentals år sedan den gången när grisslorna hade hittat en ö som stack upp över vattnet. Kanske var det några jägare eller fiskare som samlat ägg och fågelungar, som hade varit de första människorna här ute. Vi kan inte veta, det enda han visste var att bakom insaltnings boden där vid fiskestugan fanns bevis för att människor levat och kanske dött här.

Boden på Udden, som den kom att heta, denna hade kommit till bara för ett par hundra år sedan, kanske mera som en utpost vid fångststället för strömming. Då behövdes en solskyddad plats att förvara insaltninstunnorna.

En plats där förfäderna byggt ett stabilt timmerhus kanske detta också behövdes för vandringslaxen. Det var var inte så ovanligt att den kom den här vägen, ännu när han var barn hände att laxen kom in och vände i viken som bildats där älven bredde ut sitt delta mot havet.

Det här var i verkligheten en udde ett ör en grusbank med stora stenar och sand och grus och hade varit så i säkert mer än tusen år kanske två som de sade som vet eller tror sig veta, många var de som kunde det där med hur det var förr. Gränsen mellan saga och sanning gick ibland på irrfärder i berättarens fantasi.

Vi som bara har en toktid av evigheten, som bara lever en liten stund och en liten aning I folks minnen.

Kanske aldrig kommer att få höra grisslor skrika på Bergshöjden bakom huset.

Som barn gick jag ofta och upp stod på högen, där jag såg dig bada inne bland strandhällarna i det varma grunda vattnet. Jag visste kanske redan då att vi skulle följas åt genom livet.

Elva välskapta flickor födde du.

© Bosse 26 september 2018.

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Bossepoet från Österbotten med Poeter.se id #53281 innehar upphovsrätten